

Komitéens Udkast til Traktatmodeller og til de Resolutioner desangaaende, som Komitéen ønskede forelagt for Forsamlingen, skulde oversendes til 1. Kommission til Behandling ud fra juridiske Synspunkter.

Efter nogen Forhandling besluttedes denne Oversendelse, men saaledes, at disse Sager foresloges behandlet af et blandet Underudvalg af begge Kommissioner. Til et saadant Underudvalg valgte 3. Kommission for sit Vedkommende 5 Medlemmer.

Derefter paabegyndtes Generaldebatten.

Første Taler var *Chr. Lange* (Norge), der udtalte Tilfredshed med Voldgifts- og Sikkerhedskomitéens Arbejde, særlig med at den havde betragtet Voldgift som et Sikkerhedselement, saaledes at den havde taget Stilling imod Dannelsen af eksklusive Grupper indenfor Forbundet, hvorved den Fare undgaas at falde tilbage i de gamle Alliancesystemer og Magtgrupperinger. Derimod var Taleren ikke tilfreds med Situationen med Hensyn til Rustningsindskrænkningerne; det var ikke heldigt, hvis tekniske Vanskeligheder var Aarsagen til, at Staterne ikke opfyldte Pagtens Art. 8. Teknikerne maatte ikke dominere i politiske Spørgsmaal. Briand havde Ret i, at Rustningerne ikke var forøgede efter Krigen, men de stedfundne Indskrænkninger var ikke tilstrækkelige til at skabe den gensidige Tillid. Mest virkningsfuldt vilde det være at fastsætte Grænser for Rustningsudgifterne. Taleren anbefalede Nedsættelsen af en permanent Studiekommision, som skulde følge den politiske Udvikling af Rustningsproblemet, og at den forberedende Kommission udarbejdede en Konvention til Standsning af Rustningsudviklingen. Hvis dette kunde naas i de næste 2 Aar, vilde det være et meget tilfredsstillende Resultat af Kommissionens Arbejde. 3. Kommission burde overfor Forsamlingen fremsætte Ønske om, at den forberedende Kommission genoptog sine Arbejder, og Kommissionen burde undersøge, under hvilken Form det kunde give denne Kommission et nyt Mandat.

d'Oliveira (Portugal) erklærede, at Portugal ønskede at være i første Række blandt dem, der søgte at udvikle Fredens Metoder, sluttede sig derfor til Lange og bad sine Kollager om at rette deres Bestræbelser mod at finde Udveje til snart at naa et Resultat i dette vanskelige og indviklede Spørgsmaal. Han udtrykte Ønsket om, at alle Forbundets Medlemmer vilde gaa ind paa en almindelig Mæglingskonvention, som ogsaa Kellogg ansaa for at være et bedre Middel end Voldgift til fredelig Bilæggelse af internationale Tvistigheder.

Apponyi (Ungarn) indrømmede, at en almindelig Reduktion af Rustningerne ikke kunde finde Sted paa een Gang, men en Stat som Ungarn, der var i en ydmygende Stilling som Følge af sin Afvæbning, kunde ikke finde sig i, at man ikke kom af Stedet. Ungarn havde 3 000 Kanoner rettet imod sig og truedes af 500 000 Mand i Vaaben uden at have Mulighed for Forsvar, derfor maatte det ønske Garantier for, at en saadan Situation ikke forlængedes. Han maatte forbeholde sig at tage Ordet i Forsamlingen, naar Rapporten fra Sikkerheds- og Voldgiftskomitéen kom til Behandling der.

Bernstorff (Tyskland) mindede om Rigskanslerens Ord i Forsamlingen, som udtrykte det Program, hvorefter Tyskland havde arbejdet indenfor Folkeforbundet, nemlig at det var nødvendigt, at Nedrustningsspørgsmaalet løstes progressivt og etapevis, men den første Etape burde gaa ud paa en følelig Nedgang i Rustningerne paa alle militære Omraader, og derfor burde Forsamlingen fatte Beslutning om at sammenkalde en første Nedrustningskonference og sørge for, at den foreberedende Kommissions tekniske Arbejde straks blev tilendebragt.

Sato (Japan) oplyste, at Japan havde indskrænket sin Hær, som i 1914 talte 300 000 Mand, til 200 000 og havde tiltraadt Washingtontraktaten om Indskrænkning i Antallet af de store Slagskibe, hvilket beviste dets oprigtige Ønske om at naa en Rustningsbegrænsning saa snart som muligt. En Begrænsning maatte nemlig være det første beskedne Maal, man satte sig, saa kunde man maaske paa en ny Konference nogle Aar efter naa videre.

Paul-Boncour (Frankrig) længtes efter at se de praktiske Resultater af Aarets Arbejde. Det drejer sig om at faa fastslaet Tidspunktet for den forberedende Kommissions næste Samling. Taleren var i Virkeligheden enig med Grev Bernstorff, men man kunde kun udtrykke et Ønske; det maatte være Kommissionens Formand, der alene kunde bestemme Tidspunktet, thi man maatte have Sikkerhed for, at Kommissionens næste Samling naaede det Resultat at faa udarbejdet et Konventionsudkast, som kunde muliggøre en Konference.

Lord Cushendun (England) tvivlede paa, om det var klogt at fastsætte et bestemt Tidspunkt for den forberedende Nedrustningskommissions næste Samling. Han erindrede om det daarlige Indtryk, det gjorde, da denne Kommission samledes og saa kort efter maatte udsætte sine Møder; Verden maatte faa Indtryk af Mangel paa Iver eller Evné hos dens Medlemmer, men intet Medlem af denne Kommission tror, at Kommissionens Medlemmer